

Günlük

11.08.2019

Andırın

Ahmet NARİNOĞLU

ANDIRIN

Yolda Meryemçil belinden geçerken yamaçta koyun sürüsü. Sürünün yanında abalı, şalvarlı, bastonlu, belinde azıklı seksenli bir dede. Yani çoban. Allah bilir keçesi de var, kırmalısı da, kaval çalmasını da bilir. Aklıma neler geldi neler.

Bu yaşta, seksenin üzerinde bu yaşta yaylada çobanlık yapıyor. Bir Aydınli Kocası belli.

Sevindim. Hala bu topraklarda, bu topraklara tutunanlar var. Bırakmıyorlar, terk etmiyorlar. Hayatı da memleketi de. Bu çobanın babaları dedeleri gör ki seferberlikte, kurtuluş harplerinde hangi cephede, hangi topraklarda kaldılar. Nesiller bu topraklarda tutunsunlar diye.

Üzüldüm ne hale gelmişiz. Anadolu bozkırları, yaylalarında baştan sona sürüler otlarken kala kala bir sürü, başında seksenlik çoban (dede). Hani gençler? Nerede gençler. Ne oldu gençlik? Gençler yani doğanlar bu topraklarda tutunamıyor artık. Hem tutunamıyor, hem üretemiyor. Kenterde enerjiler, ömürler heba ediliyor/oluyor.

Üzüldüm. Düşündüm. Hal bu ki direne direne var olduk, medeniyet olduk. Direne direne kalmaya da mahkumken tutunamıyoruz bu topraklarda.

Ya kendim. Ya sen, yani ikimiz, hepimiz şimdi nerelerdeyiz. Yaşama kavgası/geçim davası/adına gurbetlerde, kentlerde, uzaklarda.

Giderek boşalan bu memleket. Üretemeyen topraklar, kopuk giden, çözülen toplum.

Yaşamayan/yaşatılamayan medeniyet, kültür.

Ve dillerde pelesenk cümleler. Bilmem ne davası...

Senede birde olsa sılayı rahim nasip oluyor. İstedğim için, niyetlendiğim için. Bu duyguları boşalan memleket yollarında yaşıyor.

Ve Andırındayız.